

Валерій СЕРГЄЄВ

На Майдані

“Лисаний Камінь”

Косів
2014

ББК 84.4 УКР6
С 32

Сергєєв В.Л.

С 32 **На Майдані.** – Косів: Писаний Камінь, 2014 – 56 с.

ISBN 978-966-8519-89-5

“На майдані” – четверта книжка автора. Автор змальовує революційні події на майданах України, а також їхні причини і наслідки. Його вірші пронизані тривогою за долю країни і прагненням народу до волі, свободи і справедливості.

ББК 84.4 УКР6

© В.Л. Сергєєв, 2014

© Обкладинка,
о. П. Мойсяк, 2014

© Видавництво
«Писаний Камінь», 2014

ISBN 978-966-8519-89-5

«Поховайте та вставайте
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте».

Тарас ШЕВЧЕНКО

Ці слова Тараса Григоровича Шевченка дуже актуальні в наш час. Україна будучи двадцять два роки незалежною державою, насправді залишалась залежною і авторитарною. І тільки на двадцять третьому році свого світового розвитку її народ повстав проти тиранії за свої права, гідність і свободу. І вигнав з країни свого тирана. Але боротьба ще не закінчена...

Автор Валерій Сергєєв усе пережите і побачене ним на майданах України описав у віршах. В його віршах збірки "На майдані" домінує тривога за майбутню долю українського народу, а також непереможний мотив добра, любові і справедливості. Він у своїх віршах, уболюючи за долю країни радить, що потрібно нам робити уже сьогодні, щоб наша країна стала вільною і багатою. Автор у своїх віршах закликає весь народ згуртуватись, щоб захистити свою свободу і почати самим розбудовувати нашу Україну. А щоб змінити країну на краще, потрібно і нам усім змінитись і аж тоді, як писав Тарас Шевченко:

«І на оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син і буде мати
І будуть люди на землі».

о. Петро МОЙСЯК

* * *

Тьмяніють на небі роками зорі,
Немає на небі яскравих зірок.
Немає пророків в нашій державі,
Лиш терен колючий росте на горбах.
Ніхто ще не знає кому на вінець,
Ніхто ще не знає, кому і коли
І хто на Голгофу нести буде хрест?
Немає пророків – лишились кати.

ЛЮБОВ І СМЕРТЬ

Любов і смерть всі поряд ходять,
І на майдан вони заходять.
Там де любов і справедливість,
Там є на всіх ще Божа милість.
І тут в затишші між боями –
Була любов, пісні співали.
Були і шлюби, і весілля,
Не було тільки тут свавілля.
Була і злагода й порядок,
Був дух святий на барикадах.
Ніхто ніколи не сварився,
Ніхто ніколи не напився.
І Новий рік тут зустрічали,
Всім щастя й радості бажали.
І день народження Христа –
Щоб Україна вік жила.
Любов тут смерть перемогла,
І вже зима люта пройшла.
Майдан затих, жде тепла
І воскресіння ще Христа!

КАТИ

Києве! Мій любий Київ,
Давно не бачив ти катів,
Які студентів мирних били,
Котрі вночі співали гімн.
Кати були всі з України,
Які нас мали стерегти,
Які клялись служити народу,
Але ламали всім кістки.
Ганьба і стид за кров невинну,
Що на майдані пролилась,
Нема прощення від народу,
Хто цим катам віддав наказ?
Кого й за що, ви далі били?
Це ж ваші діти і батьки.
Ви свою клятву, що забули?
За це вам, кару слід нести.
З своїм народом воювали,
Лиш яничари, не сини,
За це вже їм пообіцяли,
Що ті учасники війни.
В війні немає перспективи,
Війна – це горе, сльози, й кров
І вже нема такої сили,
Щоб наш народ хтось поборов.
Ой яничари, схаменіться,
Покайтесь всі і помоліться,
Щоб вас народ усіх простив
І Бог з народом примирив.

ЯНИЧАРИ

Києве мій, пережив ти навали,
Тебе всі палили, і всі грабували.
Юрко Довгорукий, монголо-татари,
В війну світову будинки взривали.
Знову дими на твоєму майдані
І стогін, і крики з нової навали.
То вже не монголи, то вже не татари,
Свої міліцейські, свої яничари.
То вже українці своїх убивали,
За те, що вкраїнці за волю повстали.
Вкраїнці в вкраїнців гранати кидали,
Газом травили й кульми поливали.
Для тебе мій Київ, дні важкі настали,
Свободу і гідність усю розтоптали.
Європі і світу усім показали,
Як наші права тут ногами топтали.
Свавілля, безкарність навколо панує,
Народ український роками бідує.
В Європу ми прагнем, де воля, й свобода,
Це воля велика нашого народу.
Бо нас в Україні роками всі дурять,
Нам всім обіцяють, а завтра гвалтують.
І кажуть, що краще нам буде в Росії,
Бо ми є братами для тої Росії.
Немає в нас віри своїм держовладцям,
В Європі себе вони лишень бачать,
У них там вжебізнес, вілли і гроші,
Їх діти й онуки живуть там в розкоші.
Від кари Азарів туди уже скрівся,
Він хитрий і курсом не помилився.
А нам залишив збанкрутілу країну,
А радив всім нам, щоб ішли ми в Росію.
В Європі Азіровим ми не потрібні.

Ми як раби – олігархам потрібні.
У нас в Україні князі процвітають,
Народ свій грабують, маєтки збивають.
Терпець обірвався, народ прагне волі,
Нашим дітям й онукам кращої долі.
І буде не скоро у нас добра доля,
А буде тоді, коли буде в нас воля.

НЕ СКОРЕНІ ГЕРОЇ

Вогонь і дощ, і кулі свищать,
Але майдан собі стоїть.
І ті, кого нещадно нищать,
Щодня ведуть не рівний бій.
Вони не скорені герої,
Лиш з бутилками у руках.
Повстали за свою свободу,
Щоб захистити усіх нас.
Вони стоять не за портфелі,
За правду і свої права.
Їм не треба кабінетів,
А треба людське лиш життя.
Бо їх дурили і обирали,
Брехали їм і убивали.
Свободу й волю розтоптали
І на майдані катували.
Машини їхні попалили,
Знедолених товкли і били.
Їх лякали й прибивали
І не відомі викрадали.
Вони катам не підкорились,
Тут на майдані мужньо бились.
За свої сплюндровані права,
Щоб Україна вже ожила.

* * *

Небесна сотня на майдані
Вмирала з вірою в життя,
Щоб не вбивав ніхто невинних,
І було краще в нас життя.
Вони могли би довго жити
Кохати, вірити, творити,
Дітей, внуків ще ростити,
Життю щасливому радіти.
Як не хотіли жити в рабстві,
Терпіть свавілля і брехні –
Повстали всі вони за волю,
За віру й правду полягли.
Вони не скорені й сміливі
Повстали проти всіх панів,
Нас від тиранів захистили,
І їхніх найманців та псів.
Їх смерть була не випадкова,
Всі, як герої полягли,
Щоб нас ніколи не вбивали,
Щасливо жити ми могли.
Герої справжні не вмирають,
Вони в серцях наших живуть
І будуть з нами вони вічно,
І вже ніколи не помруть.
Небесна сотня не померла,
Вона до раю відійшла,
Їх всіх Господь забрав до себе,
Так, як колись узяв Христа.

* * *

Немає більшої утрати,
Як сина свого поховати.
Пробачте мамо свого сина,
Бо він помер за Україну.
Він був ровесником країни
І все віддав за Україну.
Віддав життя своє за волю,
За нашу всіх щасливу долю.
Його життя забрали звірі,
Що народились в Україні.
Йому би жити і любити,
Дітей, внуків народити.
А він повстав лиш за свободу,
За волю власного народу.
Бо він не хтів у рабстві жити,
Панам і підпанкам служити.
Народився він вже вільним,
Був країни сином гідним,
Помер за волю й свободу
Свого рідного народу.
І з ним разом на майдані,
Небесна сотня помирала.
Щоб нова нація родилась
Й запанувала справедливість.
Батьки, не плачте не ридайте,
Своїх героїв пам'ятайте.
Які життя своє віддали,
Щоб жити нам всім краще стало.
І їхній подвиг на майдані,
Уже усі запам'ятають.
Про них пісні уже співають,
В Раю їх ангели вітають.

НА МАЙДАНІ

На майдані коло церкви
Вбитих вже складали.
А у церкві поранених –
Все оперували.
Там побитих було стільки,
Що й не рахували.
Мов ті звірі яничари,
Нас тут шматували.
А у нас лишень каміння
І ще барикади.
І ми дружньо їх тримали,
Ні кроку до заду.
З нами воля, з нами правда
І віра у Бога.
З ними була брехня, кривда,
В пекло їм дорога.
Ми повстали всі за волю
І нашу свободу.
Щоб тиранів вже не було
В нашого народу.
Вони бились за тирана,
І за його гроші.
На майдані ми вмирили
Без винагороди.
І забили в церкві дзвони,
Як бійня скінчилась.
За нашими героями
Вкраїна молилась.
На майдані бій скінчився,
Слава всім героям!
І нехай не повториться,
Це у нас ніколи...

НОВІ ГЕРОЇ

Майдан затих в країні безлад
І за портфелі б'ються скрізь.
Далі нам шукають нових винних
Та ще й творять безчинства всі.
Вони у масках з патиками
По всій Вкраїні розповзлись.
Вже скрізь никають, за тими,
Що не вгодили їм колись.
Вони не знають що вже робити,
Привикли лиш "ганьба" кричать.
Були на майдані як туристи,
Хто був, ті вбиті вже лежать.
Вони нові наші герої
І плодяться не мов чума.
Зелені, чорні, кольорові –
Нові захисники добра...
Вони забули про культуру,
Про толерантність і закон.
Таких нам варварів не треба,
В яких патик – це є закон.
Вони від імені майдану,
Безчинства, самосуд творять.
Народ зіткнули вже лобами
І хочуть всіх перемінять.
Вони усіх порозганяють,
Порядок новий наведуть.
І ще усіх пересаджають,
Майно і гроші відберуть.
Боже, дай усім їм розум,
Хай згине та чума.
Яка шукає ворогів нам,
А є лиш ворогом сама.

* * *

Коли герої помирають,
Лаври інші пожинають.
І це давно всі добре знають –
Лишень живих все величають.
Майдан лікує свої рани,
Своїх героїв ще ховає.
І вже з'явилися патріоти,
Які взялися до роботи.
По Україні роз'їжджають,
Собі портфелі вимагають.
В країні ворогів шукають,
Себе лишень вже поважають.
Хоч на майдані не стояли,
Лишень, як туристи приїжджали.
Тепер вони повилізали
І хочуть керувати у нас.
Тепер назад усе вернулось,
Як було дано колись,
Знов шукаємо ми винних
І знову плодим ворогів.
А вороги наші в Раді
І всі вони у нас живі.
З них ніхто, ще не загинув,
Всі отримують ордени.
Народе мій, о будь ти мудрий –
Пам'ятаєш – майдан мирний?
Як в муках Ющенка родили
І як не винних ми сварили.
Потім наклали патріотів,
Які взялися до роботи.
Нам Україну розікрали
І Януковича поклали...

І не буде в порядку
І не буде в нас ладу.
Доки чубляться у Раді,
Будемо мати ми біду.

ЗАКОН ДЛЯ ВСІХ

Усі ми прагнем до Європи,
Бо там є воля і права.
І там є честь і є культура –
На жаль у нас її нема.
Там є закон для всіх як догма.
Для них закон це щось святе.
Його порушити не можна,
Для всіх однака кара є.
У нас закон лиш на папері,
Для нас закон, це щось пусте.
Ми смітимо довкола себе,
Хоч є закон в нас про сміття.
У нас закон є про куріння,
У не відведених місцях.
І є закон про алкоголь в нас,
Щоб дітям ще не продавать.
Ми всі законом зловживаєм,
Не тих що треба караєм.
І депутата не накажуть,
Якщо порушить він закон.
В Європі всі народи вільні
І всі перед законом рівні.
Якщо не хочемо в Європу,
Витираймо законом “попу”.

НЕОБХІДНІСТЬ

В Україні національна
Революція гряде,
Та вона пройде не скоро,
Треба виховать людей.
І свідомість помінати,
Та навчити працювати.
А не в барах лиш сидіти,
Та з батьків гроші доїти.
І лишень мітингувати,
Ярлики усім чіпляти.
Бо Господь сказав "любити"
І сусіда не судити.
Людям всім допомагати,
Не кидать камін в хату.
І не клясти, не лякати,
А всім людам помагати.
І не питати й не курити
І дітей цьому учити.
А почати треба з себе,
Бо для цього є потреба.

* * *

Росія припини брязчать зубами,
У тебе вже великий апетит.
Роками ти безкарно всіх кусала,
Пора оце безчинство припинить.
Для тебе Україна не Молдова,
В якій колись почала ти різню.
Для себе Придністров'я відкусила,
А потім проковтнула ще й Чечню.
Абхазія й Осетія здалися
На милість Кагебітського царя.
В якого надвеликі апетити
І він є кат, і ще є окупант.
Для нього не існує вже закону,
Угоди теж для нього, не закон.
З Росії він зробив уже концтабір
І як би міг, Україну би роздер.
Даваймо, не сварімось між собою
І не шукаймо нових ворогів.
Бо Україна в нас перед війною.
А Путін – кат і ворог поготів.
Він хоче задушити незалежність,
Йому потрібна лиш наша земля.
Мріє втопити у власній крові,
Вернути ще й назад нам холуя.
Ой, Українці, будьте мудрі,
Чи ви забули історію свою?
Як вас всіх роками тут гнобили
Лишень оті Московські холуї.
О браття українці, не сваріться,
Бо наша Україна лиш одна.
І нам усім потрібно об'єднатись,
Щоб наша слава знову розцвіла.

* * *

Помер Московський Ірод,
Живий новий Пилат
Хоч постарів наш Іуда,
Але всіх Іроду продав.
Підлий зек і казнокрад,
Утік в Росію як шакал.
Зрадив нашу незалежність
І всіх нас Путіну продав.
Янукович – кат, Іуда,
Згориш в пекельному вогні.
Помреш ти, не діждавшись суду,
Як мерли на майдані ми.
Ти зрадив нас, нашу свободу,
Продався Путіну й Кремлю,
Який загарбав Придністров'я
Абхазії, Осетію й Чечню.
Його війська на Україні,
Хочуть крові і війну,
І якщо не схаменуться,
Будуть мати лиш ганьбу.
Московський ненажера,
П'є кров вільного народу.
Усіх катів зібрав до себе,
Щоб далі нищили свободу.
І нашим колишнім “беркутівцям”,
Які вбивали свій народ.
Він гарантує вже свободу,
Російський паспорт “выдаёт”.
Вони злочинці Вкраїни,
Уже є піддані Кремля.
Їм усі гріхи простили,
Надали право убивать.

А наш Іуда у вигнанні –
Готовий нас усіх вбивати.
Хоча давно уже на нього,
Чекають кримінальні грати.
І молить Бога – Україна Мати,
Щоб Бог зумів нас згуртувати.
І не віддав нас розіп'яти
Новому нелюду Пілату.

* * *

Нація народжується в боротьбі,
Українці це нація, а не раби.
Мова Шевченка і мова Франка,
Росії “непонятна” і за важка.
Їхній “могучий русский язык”
Це просто міф, а не язык.
Для них наша мова – сільська
І тому для них заважка.
Вони, наші старші брати,
Нас тримали в рабстві завжди.
Не раз наш народ вставав до боротьби,
Завжди страждав, бо зраджували хохли.
Вкраїна втрачала своїх синів,
Які не хотіли терпіти панів.
Бо нам Тарас давно заповів,
Щоб ми повстали проти катів.
І тепер час боротьби настав.
Повстав народ, кайдани порвав.
І ворожу кров хоче пролити,
Щоб націю свою відродити.

* * *

Звір лишив свою берлогу
І залишив нам зоопарк.
Ще лишив свою прислугу
І золотий ще свій батон.
Придворні пси за ним теж повтікали
Від кари і гніву всіх людей.
Тепер звір каже, що він добрий
І робив він добре для людей.
А люди наші терористи,
Які усе громлять і палять.
А його синочок милий,
Все чесно сам собі придбав.
Просто бідний стоматолог,
Який бюджет країни вкрав.
І вивіз тихо за кордон десь
І там для себе приховав.
Тепер нічого не зховати,
Тепер не можливо утекти.
Бо скрізь уже на цьому світі
Злочинцям розставлені пастки.
Звірі ви в людській подобі,
Вас може звір один спасти,
Це хижий кегебіст Путін
І ви до нього всі втекли.
Він катюга всіх вас пожаліє,
Все відбере, а потім кине.
Бо ви йому без України –
Побиті пси і мертві звірі.

* * *

Як почитати конституцію –
У нас є гарантії й права.
Кожен має свою думку,
На справді в нас її нема.
В нас демократія й свобода
І гарантовані права.
Не дай Бог програла партія,
То ти вже ворог і ганьба.
А як же віра в справедливість
І гарантовані права?
У партії з'явився зрадник,
Для чого тут усім ганьба.
Ми всі віримо в справедливість
І хочем кращого життя.
А де вже ваша справедливість,
Якщо хтось зрадив просто нас.
Чому стаємо ворогами,
За те, що віра інша в нас.
Вірили в те, що обіцяли,
Тепер за це маємо традять.
Чому ми Ющенко не судили,
Кучму, і лиса Кравчука?
Вони також нам обіцяли,
Що буде краще в нас життя.
Ми гризимося і воюєм,
А президенти всі жирують.
Собі кишені набивають,
І лиш про себе тільки дбають.
Олігархи схам'яніться,
Грішми з народом поділіться,
А президентам слід прийти,
Прощення в народу просити...

* * *

Любіть Україну, просто любіть,
Гроші державні уже не крадіть.
Бо кара настигне кожного з вас
Хто гроші вкраде, з країни втече.
З Межигір'я втік скажений медвідь,
В Росії сховався, віщує від них.
Що убивають, руйнують церкви,
Що він наша жертва, а ми всі кати.
Цей людоджер в Україні жив,
Навколо тримав лише вірних псів.
Друзі були людоджери кати,
Людей всіх страхали, в рабство вели.
Дітей навчали в Європі вони,
Купались в розкошах і нашій крові.
Напившись вже крові, вони всі втекли
І їх вже шукають, не можуть найти.
І з ними втекли і придворні всі пси,
Ви не ховайтесь, кара прийде.
Від кари народу ніхто не втече,
Бо є справедливість на цій землі.
І кара Господня усіх не мене.
За звірства оті що створили уже,
За те, що роками грабували усе.
Не винних що били, і кров їх пили.
Ви звірі скажені нашої землі,
У вас звірі в звіринцю краще жили.
Тепер ви розбіглись, немов ті щурі,
І вас всіх найдуть де б ви не були.
І будуть судити за злочини всі,
Які ви вчинили на нашій землі.
За звірства оті, що чинили над нами,
Вас кара настигне куди б не тікали.

ПРОСТИЙ ТА ГРІШНИЙ

Я не борець за справедливість,
Простий та грішний як усі.
І не люблю я фальшувати,
Про це завжди пишу в вірші.
Далекий я від ідеалу
І не люблю я ще брехню.
Не люблю тих, хто хвалиться
І тих хто все "ганьба" кричать.
У нас є піст і є прощення,
Але не вміємо прощати.
І сварим деколи не винних,
І навіть хочем лінчувати.
Ой українці, схаменіться!
Простіть заблудших й помиріться,
Бо Бог велів гріхи прощати,
І цьому ще й дітей навчать.
Він свого сина не жалів,
Щоб застеріг нас від гріхів.
На землю нам любов послав,
Щоб люд радів і процвітав.
І в день великого поста –
Усі приймемо ми Христа.
І хай навік вже щезне зло,
Туди звідкіль воно прийшло.
І хай радіє вся Земля –
Вкраїна вільна вже моя.
І ми у мирі тут живем
І віру в Бога всім несем.

* * *

Хорунжі, сотники, генерали
Звідки ви взялися козачки?
В яких боях ви побували?
І хто вам причепив зірки?
Чому в Криму вас немає?
Донські там лиш козаки.
З жінками нашими воюють,
Поки ви отут спите.
Як ви є Українське військо,
То йдіть у Крим, бо там біда.
Проженіть окупаційне військо
Бо там терор і там біда.
І не блукайте по майданах,
Наш майдан уже в Криму.
В нас в державі новий ворог,
Який вже Крим захватив.
І не воюйте з вітряками,
Не стикайте народ лобами.
Собі портфелі не шукайте,
В країні мир ви відновляйте.
Якщо козацького ви роду
І слуги власного народу –
Своїх братів ви виручайте
І вже до Криму вирушайте.
Бо наші предки козаки
Були дружні і сміливі.
Вони за волю воювали
І Україну захищали.

* * *

В Криму свої олігархи,
Донецькі там є пахани.
Там живуть ще українці
І татари й москалі.
Татарів Росії не треба,
Їм треба загарбницьких дій.
Тримати народ у покорі,
А Крим – фантазія їхніх мрій.
“Легендарный Севастополь,
Флот российских моряков.”
Вже став флотом окупантів,
Ганьбою російських моряків.
Флот терористів і піратів,
Який хоче воювати.
Людей мирних убивати
І топити кораблі.
Хто не з ними – усіх знищать,
Навіть мирних журналістів.
Які правду лиш віщають,
Вони б'ють і викрадають.
Росія бреше вже на весь світ,
Що Україна – терорист.
Що радикали гуляють,
Росіян всіх убивають.
Вони усім розповідають,
Що вже бандери наступають.
А з ними Гітлер і фашисти
І Росіян всіх хочуть знищити.
Треба армію підняти,
Скрізь навчання розпочати,
Бо в країні реваншисти
І Росію хочуть з'їсти.

Лівий сектор наступає,
Народ руский утікає.
І Росію вже благає –
Що й рахунку їм не має.
І щедра, добра Росія мати
Може всі на Калиму прийняти.
На Камчатку і Курили,
Де колись ми вже сиділи.
З нами були каторжани:
І Татари й Осетини,
І Литовці і Поляки,
І Євреї і Казахи...
Треба всім запам'ятати,
Флот потрібно виганяти.
І в НАТО треба нам вступати
Свою армію піднімати.

* * *

Народ в геніях себе шукає,
Бере з них приклад, інших картає.
Для нас Шевченко геній і пророк,
То ж геніальний є наш народ.
Христа Марія – Діва породила,
Шевченка родила Україна –
І на це тут була, воля Божа,
Не проста, була його дорога.
Шевченка доля – наша доля,
Це доля цілого народу.
Який боровся за свободу,
За волю нашого народу.
Народ стогнав роками в рабстві,
З роками віра все росла.
Що колись люд зросте в багатстві,
Щоб Україна розцвіла.
І лиш Вкраїна – рідна мати
Могла народу дарувати.
Борця, поета і пророка,
А теж художника від Бога.
Шевченка нам степи родили,
Ліси і гори наші сині.
Старий Дніпро, його кручі,
Вітер волі невмирущий.
Стоїть гора Чернеча над Дніпром
І поету пам'ятник високий.
Який не скорений творив пером,
І знайшов собі – тутвічний спокій.

* * *

Буремні дні на Україні,
Повстав народ і б'є в набат.
Народ повстав за кращу долю
Нема дороги в нас назад.
Нема дороги до Росії,
В Європу прагнемо ми всі.
Бо там є воля й справедливість,
До чого прагнули ми всі.
Нас двадцять два роки дурили
І вели до кращого життя.
І ми всі "покращення" відчули,
Як Росія дала дешевий газ.
Росія усіх нас шантажує,
Роками дуриє усіх нас.
І ми покращення відчуєм,
Якщо не будемо брати газ...
Не треба нам такої дружби,
Яка веде усіх назад.
Назад в союз у нове рабство,
Де править Путін новий цар.
І нас уже не залякати,
Бо наш народ утратив страх.
Піднявся він на барикади,
Дороги вже нема назад.
Нас усіх не перестріляти,
Нас уже не перемогти.
Бо ми народ, ми Українці,
А не продажні вже хохли.

БЕРКУТЯТА

Ой Ви птахи, хижі птахи.
Звірі Ви, не птахи!
На своє нещастя,
Вас родила мати.
Україна народила
І Вас годувала,
Щоб Ви потім в свою матір
Із рушниць стріляли.
Своїх братів і сестричок,
Просто убивали.
Звідки звірі узялися
У нашій державі?
І які Захарченки,
Цьому вас навчали?
Ви ще гірші яничарів,
Ті боялись Бога.
Вам у пекло просто всім,
Стелиться дорога
І не буде Вам прощення,
Не буде спокою.
За ті звірства, що вчинили
Ви в своєму домі.
Ваші руки у крові
Від нашої крові
І не змиєте її,
Ви уже ніколи.

* * *

Нас з дитинства всіх навчили,
Що треба дати хабаря.
Щоб дитину народити,
Потрібно дати хабаря.
Бо лікарі нас навчили,
Вже й розцінки розробили.
Тебе вже не оперують,
Якщо не даш ти хабаря.
Підеш в суд, тобі так само,
Потрібно дати хабаря.
Ми своїми руками,
ДАІ даємо хабаря.
Хочемо дітей учити,
В яких слабкі дуже знання.
Ми самі, ніхто не просить,
Даємо знову хабаря.
Далі ми за кожен залік,
Даємо далі хабаря.
На цей день у нас в державі,
Панує культ "Хабарника".
Беруть пожежні і прокурори,
Міліціонери, ревізори,
Інспектори і податкові.
Беруть щодня і щохвилини.
І щоб знайти добру роботу,
Даємо також хабаря,
А потім, як вже працюєм,
Самі беремо хабаря.
А це все треба поламати,
Цю гідру треба убивати.
І треба з себе починати,
Не треба брати і давати.

* * *

Тиран утік, zostались посіпаки,
Які його поклали на престол.
І нам усім потрібно пам'ятати,
Що Ющенко його і породив.
У нього руки, нічого не крали,
А тепер вони по лікті у крові.
Бо він був надією майдану,
Та свій народ він зрадив ще тоді.
І Катерина також нас здурила,
Збирала гроші для хворих дітей.
А потім просто гроші раптом щезли,
Як щезли і надії всіх людей.
І так лікарня наша вже пропала,
Де б лікували ми своїх дітей,
Бо Ющенка сім'я ці гроші вкрала.
Та не лише за ними гріх оцей.
Тиран пішов, а з ним і наші гроші,
А нам лишивлюбимий унітаз.
І нам тепер потрібно пам'ятати
Щоб втретє не потрапити у просак.
Нам треба сформувати новий уряд,
Але не уряд нових посіпак,
Які себе знову перефарбують
І далі будуть грабити народ.
Міліцію потрібно люструвати
І з ними прокурорів і суди.
Адміністрацію також реформувати,
Щоб Ради вільно дихати могли.

ПЕРЕВЕРТНІ

Тепер міліція з народом
На Україні вже кричать.
Вчора били, гвалтували,
Тут наших хлопців і дівчат.
Вони тітушок наплодили,
Які з головою у крові!
Котрі машини нам палили
Людей вбивали де могли.
Наші “славні” охоронці,
Це ціла армія ментів
Саджали вже не винних,
Охороняли лиш катів.
Які державу грабували,
Собі кишені набивали.
За це ментам що рік вручали
Лишень медалі й ордени.
А наше прославлене ДАІ,
Це міліцейські доярі.
З водіїв гроші здирали,
Бо ми для них прості козли.
І перша Врадіївка встала,
Народу увірвавсь терпець,
Вони ментам там показали,
Що кара є і є кінець...
Кінець ментовському свавіллю,
Безкарності і божевілью.
Які вони нам все творили,
А ми роками їх терпіли.
І схаменулись вже ці пси,
Як притиснули їм хвости.
Вони тепер з народом
І хочуть правду нам нести.

Але вони усі мінти
Нахабні, вперті і тупі.
Роками брали хабарі,
Безвинних били і товкли.
І їх уже не відучити
У них оце все у крові.
Безкарно бити і вбивати,
За це ще й мати ордени.
Їх треба чесно всіх судити
І вже настав для цього час.
Та лиш коли їх покарають –
То зрозуміють може нас...

БРАТИ

Чому ми, одвічні брати слов'яни,
У дружбі не можемо жити?
Чому не поділимо ми своєї віри
І наші кордони одвічні?
Чи довго ще будуть нас далі ділити?
Кидати між нами кістки?
Чи не однієї ми матері діти?
Повинні би жити в добрі!
Чому ми все сваримось, що нам ділити?
І коли, на кінець, ми зрозуміємо,
Що нам об'єднатись пора!
До купи єднайтесь, єднайтесь Українці,
Від німця не ждїть ви добра.
З Америки також добра вам не буде.
Росія не дасть вам добра.
Подайте ви руки на вічне єднання,
Щоб в мирі і дружбі жили!
А цілому світу бажайте єднання,
Щоб в мирі щасливо жили.

* * *

Тарасе любий, наш поете
Сьогодні в тебе ювілей.
Як ти помер – не щезло рабство,
Яке живе ще до тепер.
Хоча давно ми стали вільні,
Та жили ми немов раби.
І не було у нас свободи,
Бо правили нові кати.
Це нове панство України
Постійно гнобило народ.
Їх вождь московський посіпака,
Бандит і зек, і казнокрад.
Він наш народ довів до ручки,
Москві давно він всіх продав.
Щоб новий цар «Владімір Путін»
«Єговелічеством» в нас став.
Терпець урвався в Українців,
За волю весь народ повстав.
Боролись ми за справедливість,
За волю цвіт наш помирав.
Рабів до Раю не пускають
І Рай потрібно заслужить.
І на майдані ми вмирали,
Щоб всіх від рабства захистить.
Ми вигнали свого тирана
І нас чекає боротьба.
Бо нам ще треба захистити
Свою свободу і права.
Бо ще імперія існує
Несправедливості і зла.
І доки править Вова Путін

Не буде в світі нам добра.
І ми даваймо будем дружні,
Щоб інші брали приклад з нас.
Щоб не зганьбити заповіту,
Що залишив для нас Тарас.
Він сам один повстав за волю,
За справедливість і права,
І не скорився в казематах,
А ще страждав у москалях.
Та в нього була віра в Бога
І дух тих предків-козаків.
З царизмом гідно він боровся
І нам боротись заповів.
Тепер нам слід запам'ятати,
Шевченко завжди серед нас.
Він з нами був на барикадах.
І буде жити у віках!

* * *

Мамо пробачте, за те що загинув.
Любив я життя, та до Бога полинув.
Мамо пробачте, за чорну хустину
Яку Вам носити по своєму сину.
Не плачте матусю, слізьми не вмивайтесь.
Я мусив за волю піти умирать.
Пробачте матусю, що Вас не послухав.
За волю й свободу пішов я на рать.
Бо краще померти отут на майдані.
Чим гнити до віку в тюремній ямі,
Свобода і воля нас всіх об'єднала.
Боролись ми чесно, тепер ми у Раю.

* * *

З Росією договір підписали,
Українську гвардію ліквідували.
Генералів і полковників наплодили
Немов тараканіву брудній квартирі.
Вони пузаті з орденами
Немов сто років воювали.
Для себе вілли будували
І що могли все продавали.
Одні автомати, кулемети,
Інші танки й гранатомети,
Гелікоптери і бетеери,
Військові містечка і землі.
Так само було в нас на флоті,
Там адміралів, як на собаці вошей,
А капітанів перших рангів
Немов у нас флот тихоокеанський.
Ми флот російський оберігали,
А про свій, ніколи ми не дбали.
Човен підводний ремонтували,
А флот свій, роками розкрадали.
Ой, генерали й адмірали,
До чого ви докерували.
Ви свою армію розікрали
І Український Чорноморський флот.
Вас потрібно арештувати
І до трибуналу вже віддати.
Щоб всій країні показати,
Хто нищив армію і флот.

ДО УКРАЇНИ

Україно, чого ти нещасна?
Чого страждаєш вже віки?
Хто і за що тебе занапастив?
Чи, може, маєш великі гріхи?
Кажуть, за зраду праведної віри,
Яку князь Володимир навіки дав,
За скривджену невірними Софію,
За тисячу зруйнованих церков.
Буликняжі міжусобні війни,
В яких згоріла наша віра й честь,
Порушили заповідь – „Не вбий!”
Пішли в обійми Риму та Москви.
Що там шукали? Золота, слави?
А ще поляки, турки й татарва –
Вклонялась їм, щоб звоювати брата!
З усіх боків – лишень зрада і ганьба!
І ще роздерта наша Україна.
Героїв було жменька, але й їх
Завжди лиш таврували ворогами
Свого ж народу! Де тут глузд? Де честь?
Сама собі вкоротила пам'ять,
Щоб діти перевертнями росли,
Служили панам, зайдам всяким.
І ще бандитам, холуям Москви.
Вони церкви наші закривали,
Хто їх не слухав катували,
Відправляли на соловки,
З людей робили кріпаків.
Ой, Україно, об'єднайся!
Ти встань з колін і не надійся,
Ні на Америку, ні на Москву.
Вставай уся, до праці, вже берись,
Тобі допоможе лиш Євросоюз.

СВОЇ ЯНИЧАРИ

Смерть ходила по Вкраїні і з нею татари,
Турки з ними все ходили і ще яничари,
Все палили, всіх убивали і всіх грабували,
Малих дітей і дівчат у ясир всіх брали.
Вдерлись вони в Рогатин і всіх повбивали,
Дітей малих і дівчат у ясир забрали.
Серед них була тоді славна Роксолана,
Вона мудра, дуже гарна хану в серце впала.
Вийшла заміж за хана, царицею стала,
Українцям, як могла, все допомагала,
І за свої власні гроші волю їм давала,
Скільки жила – українців з рабства визволяла.
Хоч тепер нема султана і немає рабства,
Є в нас свої яничари, які везуть в рабство.
Є в нас свої Роксолани, які їдуть в рабство,
Є в нас такі Роксолани, яких везуть в рабство.
Появились в Україні нові яничари,
Сотнями дітей маленьких у рабство продали.
А дівчат – нема рахунку! – скільки вже пропало!
В Україні чорні сили все заповнили,
Довели народ до “ручки” народ вже гине.
Пенсіонери потихеньку з голоду вмирають,
Хто не може це стерпіти – з поверхів стрибають.
Мов при владі сам диявол, народом колотить,
Долар гривню уцент знищив, Семон – паном ходить.
Люди їдуть за кордон, щоб в раю пожити,
І працюють, як у пеклі, щоб цент заробити.
Бо Вкраїну яничари заливають брудом,
Гарних дівчат, мудрих хлопців – всіх пускають блудом.
Отакі – то наші справи, хто нас порятує?
Рада сліпа, уряд німий, президент не чує!

1997 р.

ХАМЕЛЕОН

Хто б'є поклони в церкві ревно,
Не з вірою, а напоказ,
Той є фальшивий від зачаття
І фальшуватиме не раз.
Душа дволика в лицеміра
І бреше всім він нам без міри,
А потім знов цілує хрест
І Богу молиться щораз,
Та все це – людям напоказ.
І він готовий бути першим,
Завжди і скрізь як на заказ.
Готовий п'яти вам лизати,
Як має користь він від вас.
Колись він був в нас атеїстом,
Людей від церкви відганяв,
Тепер він ревний в нас католик,
У церкві в перших він рядах.
Колись він був ще й комуністом
І нас з трибуни всіх повчав.
Тепер він став націоналістом
І знову в перших він рядах.
А завтра буде він фашистом
І буде «гальт» він нам кричать,
А Магомет його пророком,
Щоб бути в перших знов рядах.
Він хамалеон є від природи,
Якого ще не бачив світ.
Він сто раз гірший від Іуди,
Бо Іуда зрадив тільки раз.
Він може всіх й себе продати,
Якщо відчує в руці цент.
Він може ангела розп'ясти,
На душу взявши тяжкий гріх.

ДО УКРАЇНЦІВ

Українці, українці, що ви наробили?
Дали волю вам нарешті –
Ви не зрозуміли.
Дали волю вам нарешті,
Щоб жилося краще,
А ви волю зрозуміли,
Що все можна красти,
І тягнути, і не дбати,
І не працювати.
Українці, українці, що ж ви наробили?
Рідну матір – Україну
Серед дня розділи.
Що могли ви розікрали
І далі крадете.
Що не можете украсти,
Просто так псуєте.
На фабриках і заводах
Мотори покрали.
А в багатьох цехах
Станки познімали.
Подивіться, люди добрі,
Нанаші вокзали,
На всіх бруду й сміття купи,
І вітер гуляє.
А маленькі вокзалики
Зовсім розгромили,
Що могли, там розікрали,
А решту побили.
Навіть рельсів запасних
І тих вже не стало.
А вагони в нас брудні

І такі обдерті,
Ніби там не люди їздять,
А чорти скажені.
Все обдерли, все розтягли –
Не татари, не москалі,
А свої кровні українці.
А колгоспи і радгоспи,
Що з ними зробили?
Худобу порізали,
Землю розхопили,
І пустує земля й досі,
А мала б родити.
За цей гріх нема прощення
Довіку, довіку!
А корівники і стайні
Також розгромили,
Вікна, двері познімали
І дахи розкрили.
Що могли, все розікрали,
А решту побили.
Українці, українці,
Що ж ви наробили?
Ви також уже й на вірі
Всіх пересварили.
Українці, українці, –
Ви вже яничари,
Славної матері –
Вкраїни діти погані!
І кого ви обікрали, і кого розділи?
Ви своїх дітей і внуків уже обділили.

1996 р.

БУВ МІСЯЦЬ СЕРПЕНЬ

Був місяць серпень й чорні сили
Зібрались, щоб була війна.
Зібравши сили, Україна
Сказала: “Ні!” – і народила
Кохане в світі всім дитя.
Родила в муках незалежність,
Яку чекала так вона.
Але московськийцар Ірод
Сказав, щоб знищити дитя.
І зразу скрізь все запалало,
І першим був в нас Карабах –
Дітей живих тут з гір скидали
І давили танками щодня.
За ними вже була Молдова,
Дністер від крові аж застиг,
А там Абхазія горіла
І діти гинули в огні.
А далі ще вони стріляли
Дітей ще у самій Москві.
Коли в Москві вже постріляли,
Вони спалили ще й Чечню.
А Білорусію стражденну
Вони забрали у ясир.
А Україна, рідна мати,
Дитя своє все береже.
Хоча, ой, як їй було важко
Всі ці важкі роки.
За ці роки сто раз продали
І обдурили сотні раз.
Мільйон разів обікрали,

Уже і зрадили не раз.
Але росте її дитятко!
Іуда також ще живе.
І молить бога ненька – мати,
Щоб Бог дитя її зберіг
І не віддав дитя розп'яти,
Як свого сина на хресті.

* * *

В нашій хаті є дві правди,
Дві сили і волі,
Якщо добре розібратись,
То правди немає.
Є тепер в нас трохи волі,
А де сила тая?
Тлумимосся між собою
І кінця немає.
Не сварімся, любі браття, –
Хата ж в нас одна!
Україна – рідна мати –
Також в нас одна!
Помирімся між собою
І правду знайдім,
І тоді прийде і воля,
І сила в наш дім!
І тоді ніхто не зможе
Нас перемогти.
Правда – в єдності народу,
В ній сила, і воля.
Доки єдності не буде,
То не буде долі.

* * *

Шевченку, любий наш пророче,
Та встань з могили й подивись,
Як твої правнуки – вкраїнці
Нам Україну розп'яли.
Її обдерли, мов ту липку,
І, що могли, все розтягли,
І розікрали, мов татари,
Мов яничари – не сини.
Хоча, нарешті, у нас воля,
Про яку мріяв ти колись,
Але, діставши волю врешті,
Панів наплодили своїх.
Це нове панство, що вродилось.
Не може владу поділить,
І мучить наш народ український
Впродовж останніх шести літ.
Зарплату нам уже не платять,
Хоча працюєм день і ніч.
Народ задарма наш працює,
Немов на панщині колись.
Заводи й фабрики закрили
І людям ніде вже робить.
І їдуть люди на чужину,
Щоб там копійку заробить.
І пенсії також не платять,
Бо не потрібні їм старі.
І пенсіонери голодують
І потихеньку собі мруть.
І лікарів їм вже не треба

І вчителів не треба їм,
Бо лікуватись за кордоном
Цілим сімейством потяглись.
Дітей своїх вони навчають –
Теж за кордоном, як колись,
І їм уже не треба вчених –
Потрібні темні їм усі,
Які б могли лише мовчати
Й роботу тяжкую тягти.
Тепер у нашій Україні
Той, хто не робить, ситно їсть.
Один від горя тяжко вие,
А інший вже з добра дуріє
Й не може влізти в шкуру він.
Між панством і народом – прірва,
Щодня все більшою стає.
Пани щомиті багатіють,
Народ біднішим все стає.
Тепер народ їм не потрібний,
А пригодиться лиш тоді,
Щоб знову їх повибирати
І в руки їхні владу дати,
Бо керувати хочуть всі.
Тоді вони, хамелеони,
Наобіцяють нам трильйони
Й пролізуть там, де вже були.
І знов з державного корита –
До смерті будуть їсти, пити,
Та ще і хрюкати на всіх.

1997 р.

СХАМЕНІТЬСЯ

*Колишнім, теперішнім і майбутнім
депутатам присвячую.*

Віками всі нас грабували
І навіть душу нам виймали,
Палили, вішали, вбивали,
Принаижували, як могли.
Віками нас усі ділили
І розтягали, що могли.
Шаблі татарські нас косили
І турки грабують могли.
Над нами шляхта панувала,
Румуни, венгри нас душили,
І німець бив, і вішав нас.
В колгоспи силою ганяли
І там усім мізки вправляли.
Хто був в ОУН, тих розстріляли
Або відправили в Сибір.
Від нас і хліб наш забирали,
Морили голодом нераз.
І нам Чорнобиль підірвали,
Щоб в котре знищити всіх нас.
І рабство вічно би тягнулось,
Але настав щасливий час,
Кайдани наші поржавіли –
Ярма навічно ми лишились,
Державу вкотре відродили,
А долі знов нема у нас.
Бо знов не тих повибирали
І владу дали ми не тим.
Коли вони балатувались,
То бились в груди і кричали,
Що будуть дбати про народ,

І Україну, що збудують,
І нам останнє віддадуть.
З райкомів зроблять дитсадочки,
Обком – лікарні віддадуть.
І заживемо, як французи,
Бо європейський ми народ.
А як до влади вже дорвались,
З народу жили витягають,
Та лиш про себе добре дбають,
Одні купують собі „Мерси” –
На „Зазах” їздити не хочуть.
Другі будують хати й дачі,
Квартири в Києві ще мають,
Тай ще за гроші, за державні
По закордонах роз’їжджають.
А треті ... Ті за наші гроші
Для себе фірми викупляють.
Вже розтягнули, що могли,
І вивезли все за кордон.
Набили собі кишені
І вже тепер вони пани.
І з нас тепер вони сміються
Хоч слугами народу звуться.
Бога вони не побоялись,
Дияволу служить подались.
Сидять в парламенті роками,
Гризуться, мов скажені пси,
А їх народ утримує, годує,
Роками терпить і бідує.
Слуги народу, схаменіться,
Погляньте, як живе народ!
У нас свої уже панують,
Свої своїх уже грабують,

Свої своїх постійно б'ють.
Свої в нас хліб вже відбирають
І морять голодом народ.
Як далі буде так тягнутись,
Чорнобиль може знов рвонути
І аж тоді буде кінець.

1996 р.

* * *

Три вкраїнці – два гетьмани.
Так уже в нас повелось
І тому нема держави,
Бо не можуть вже віками
Вони владу поділити.
Тепер знову в Україні
Три вкраїнці – два гетьмани
Засідають у верхах.
Ділять владу між собою
І тягаються за чуби.
А від цього, ой, як гірко
Уже живемо на землі.
Ще не знала Вкраїна
Аж трьох гетьманів водночас,
І нарешті дочекались –
Є тепер вже три у нас.
І деруться між собою,
І рвуть державу вздовж і вшир
Президент, Верховна Рада
І шановний наш Прем'єр.
І не буде у державі
А ні ладу, ні гаразду –
Доки правлять три гетьмани,
Будем мати ми біду.

1997р.

МОЛИТВА

Боже, дай нам ясну пам'ять
І душу дай гарячу, як вогонь.
І дай ходу тверду і дуже певну,
Щоб ми могли протистояти злу.
Дай, Боже, нам загоїть в серці рани
І возвелич нам підневільний дух.
Скарай же, Боже, глитаїв, тиранів,
Які не бачать людських сліз.
Всели Надію, Віру і Любов нам
І кров зводнілу в жилах заміни,
І ще прости гріхи нам несвідомі,
І в Царство Боже шлях нам покажи.

* * *

Не жду ніколи від ворога поваги,
Прихильності від недруга не жду.
Від брехуна не жду відвертої відваги
І каяття зрадливця на виду.
Є ще багато нечисті на світі,
Які для всіх тенета снують.
Але не може бути так на світі
І щезнуть ті, що все снують.

* * *

Нема складнішої роботи,
Як людям всім добро робити.
І найважче тому в світі жити,
Хто хоче всім у всім вгодити.
Добро робити дуже важко,
Бо треба розуму докласти,
Щоб міг ти усім допомогти.
Хоч справедливо усе зробиш
І поділиш кожному навіпіл,
Завжди знайдеться ще такий,
Якому не зумів вгодити.
Ісуса нам Творець послав
І добро робити наказав.
І що ж? Народ його розп'яв,
Бо й він не зміг усім вгодити.
Нема простішої роботи,
Як людям щось дурне чинити.
Для цього не потрібен розум
І зовсім думати не треба.
Той, хто живе лише для себе,
Добро тільки для себе робить.
Помилок зовсім він не має,
Ні за що не відповідає.
Вгодити йому дуже важко,
Цінує лиш свою роботу,
Яка б вона там не була.
Усіх під ноги взяти хоче
І всім думкам він голова,
Хоча робити сам не вміє.
А ти працюй і навіть трісь.
Завжди він скаже, що не так ти
Сьогодні сів, а завтра встав.
Він завжди і всюди контролює,

Завжди лиш повчає нас усіх.
Як би він міг – усіх розп'яв би,
Але безсилий проти всіх,
Бо люди стали розумніші,
Коли вже Ісуса розп'яли!
І ти тепер вже не бійся,
Добро робити людям всім.
І за добро, що людям робиш,
Єдиний свідок в тебе є.
Лише Творець воздасть належне,
Коли судити час прийде.

* * *

Життя – це небесний дар,
Який Творець дає усім,
І вказує Він нам дороги,
Які ми маємо пройти.
І всі дороги пересічні
І назад дорогивже нема,
Бо нас в кінці чекає вічність,
Яку не можна обійти.
Не обминеш, не переступиш –
Якщо робиш крок, то добре зваж,
Не хитруйте, чолобивці,
Бо там не купиш, не украдеш.
Бо правда лиш на тому світі –
І все твоє, що ти заслужив,
Тому, коли живеш на світі,
Завжди душу свою бережи!
Служи Отцю, служи Вітчизні
І нікому більше не служи.
Знайди своєму серцю щастя,
Будуй для себе храм душі!

ДО ПОЕТІВ

Писати вірші кожен може –
І писати треба правду лиш.
Кривити душею теж негоже,
Пишіть правдивий тільки вірш.
Пишіть тоді, коли недобре,
Пишіть, коли радіють усі,
Пишіть щодня і щохвилини,
Перо, ви ніколи не тупіть.
Пишіть про те, що було вчора
І що хотіли, щоб вже було.
Пишіть про рідні наші гори
І про людей, що тут живуть.
Не бійтесь ви, що сварять,
Або палять ваші всі вірші.
Беріть перо і про все пишіть,
На змову з совістю не йдіть.
Тільки той хто пише правду,
Той має віру у душі.
І правда завжди переможе,
Лишень потрібен для цього час.

СУД СОВІСТІ

Якими не підемо шляхами,
З тої пори, як зробим перший крок
Всі відкриті ми перед судами,
Ворог й друг не раз осудить нас.
Всі суди у нас несправедливі,
У кожному з них буває перегин.
І тільки суд, в якому судить совість,
Виносить справедливий вердикт.
Цьому суду завжди все відомо:
Яку брехню ти держиш на душі
І в яку зірвешся навіть прірву,
Якому піддаєшся ти гріху.
Цей суд не дасть заснути вже до ранку,
Залле тебе ще хвилиною ганьби,
І хай в суді не буде навіть свідків,
Страшніше цього суду – вжене жди.
До крові свої закусиш губи
І будеш в груди ти себе товкти,
Каятись в усіх гріхах ти будеш,
Захочеш жити знову без гріхів.

* * *

Нічого вічного немає,
На нас вічність усіх чекає.
Усі імперії занепадають
І всі імператори зникають.
Лиш віра, воля і любов
Всіх нас повертає знов.
На нашу землю, щоб радіти,
Дітей родити і любити.
І нам потрібно запам'ятати,
Не можна цілий вік брехати.
І красти, а треба чесно жити.
І дітей цьому учити.
Як робиш крок, то добре зваж,
Бо не встоїш і вже впадеш.
Впадеш до пекла, у безодню,
У яму грішну і бездонну.
На цьому світі всі тимчасові
І всі імперії також.
Ніхто не може правити вічно
І імператори також.
Імперій було в нас багато,
А залишилась лиш одна.
В якій Путін – пес імператор.
З своїми псами править бал.
І він сконає на зорінку,
Як конають скажені пси.
І всі кістки його розтягнуть
Його придворні хижі пси.
Він буде проклятий народом,
Який він вже занапастив.
Його ім'ям будуть лякати
І будуть кликати лиш псів.

* * *

*“На майдані коло церкви
Революція іде.
– Хай чабан, – усі гукнули –
За отамана буде!”*

П.Тичина

Революція скінчилась,
Нам лишили чабанів:
Чабани собі у поміч
Ще набрали пастухів.
І вони в нас керували
Не один десяток літ.
Як хотіли, так й знущались, –
Всі страшних зазнали бід.
В нас час знову на майданах,
Вибирають чабанів –
Добре всім було в кайданах,
Народ волі не хотів!
Добре? Ні, добра не було,
Були тюрми й табори.
Тож чого про все забули?
Про Лази¹ і Сибіри?
Чабани є чабанами –
Хай пасуть овець й свиней.
Волі прапори над нами!
Йдім до Бога й до людей!

¹ Дем'янів лаз – місце масових захоронень жертв НКВС поблизу м. Івано-Франківська.

ЗМІСТ

Тьмяніють на небі роками зорі.....	4
Любов і смерть.....	4
Кати.....	5
Яничари	6
Не скорені герої.....	7
Небесна сотня на майдані	8
Немає більшої втрати	9
На майдані	10
Нові герої	11
Коли герої помирають.....	12
Закон для всіх.....	13
Необхідність.....	14
Росія припини брязчати зубами	15
Помер Московський Ірод	16
Нація народжується в боротьбі	17
Звір лишив свою барлогу	18
Як почитати конституцію	19
Любіть Україну, просто любіть.....	20
Простий та грішний.....	21
Хорунжі, сотники, генерали.....	22
В Криму свої олігархи	23
Народ в геніях себе шукає.....	25
Буремні дні на Україні.....	26
Беркутята	27
Нас з дитинства всіх навчили.....	28
Тиран втік, zostались посіпаки.....	29
Перевертні.....	30
Брати	31
Тарасе любий, наш поете	32

Мамо пробачте, за те що загинув.....	33
З Росією договір підписали	34
До України.....	35
Свої яничари.....	36
Хамелеон.....	37
До Українців	38
Був місяць серпень.....	40
В нашій хаті є дві правди	41
Шевченку, любий наш пророче	42
Схаменіться.....	44
Три вкраїнці – два гетьмани.....	46
Молитва	47
Не жду ніколи від ворога поваги.....	47
Нема складнішої роботи	48
Життя – це небесний дар	49
До поетів.....	50
Суд совісті	51
Нічого вічного немає	52
Революція скінчилась.....	53

СЕРГЄЄВ Валерій Леонідович

НА МАЙДАНІ

“Писаний Камінь”

Косів

2014

Комп'ютерна верстка

Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 10

Івано-Франківська обл., м. Косів

вул. Незалежності, 28

тел-факс: 2-24-91

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 28.03.14. Формат 60х84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 3,26. Обл.-вид. арк. 1,06.

Тираж 200 прим. Замовне 386.